

רע"פ 4797/15 - לורנס כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4797/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה המבקש:

לורנס כהן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בנצרת, מיום 9.6.2015, בע"פ 28504-11-14, שנთן על-ידי כב' השופטים: א' הלמן; ש' אטרש; ו-ו' שטרית

בשם המבקש:

עו"ד בוריס קסונוביץ; עו"ד אלפסי ברנרד

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן; ש' אטרש; ו-ו' שטרית), בע"פ 28504-11-14, מיום 9.6.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום בקשרית שmono (כב' השופט ג' אחולאי – נשיא), בת"פ 56779-02-12, מיום 17.9.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, ממנו עולה כי ביום 28.12.2011, בביתה של ענבל כהן (להלן: המתלוונת), נחבהה אוטה המבוקש במכוות אגרוף בלחיה ובכתפה, ודחף אותה אל עבר ארון מטבח. כתוצאה מן המכוכת, נחבהה המתלוונת במצחה, בברכה ובחלקו גוף נוספים, ונגרמו לה נפיחות, בצקת, שטףدم באיזור ארכוב העין השמאלית, ורגשות ושטפי דם ברג'ל ובזרועות. בהמשך, כרעל-פי כתוב האישום, איים המבוקש על המתלוונת בכך שהוא קרא לעברה: "אני אמר לך את החיים וארצך אותך", וזאת בכונה להפחידה או להקניתה. כתוב האישום "יחס, אפוא, למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירות אiomים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין".

3. במסגרת הסדר טיעון שנערך עם המאשימה, ביום 29.1.2014, הודה המבוקש במិוחס לו, בכפוף לתיקון כתוב האישום. ביום 2.6.2014, בשלב הטיעונים לעונש, ובעקבות טענותיו של המבוקש בפניו, קבע בית משפט השלום (כב' השופט מ' מרגלית) כי המבוקש "משיר לטעון כי הודה בתיק מאחר ואין לו ברירה, [ולכן] מצאת כי אין מקום לקבל את הودאותו בתיק זה במסגרת הסדר הטיעון" (התוספת של' - א.ש.). משכך, ביטל בית משפט השלום את הרשותו של המבוקש, והורה להחזיר את התיק לשלב ניהול ההוכחות. לאחר שנחשף לנسبות הקשורות למבקש במסגרת שלב הטיעונים לעונש, החליט כב' השופט מ' מרגלית לפסול עצמו מה ניהול ההליך, והתיק הועבר לניהולו של כב' הנשיא ג' אוזלאי.

4. ביום 17.9.2014, לאחר ששמע את העדים ובחן את הראיות, החליט בית משפט השלום להרשיע את המבוקש במិוחס לו בכתב האישום (המקור). בית משפט השלום קבע, כי עדותה של המתלוונת מהימנה, ומנגד הסבירו של המבוקש נמצאו כבלתי מתקבלים על הדעת, ואף כ"זויים". בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי המבוקש "עשה עלי רושם של איש עצבני מאד, שבקוší שולט במצג שלו, חזר באובייסיביות על קלטת מסויימת שלא מובן לי מה תוכל להוציא לו, חוסר האמינות מעודתו בלט לכל. אין בידי לקבל עדותו ואני לא מאמין לו".

5. ביום 1.10.2014, וטרם שניתן גזר דיןו של המבוקש, הגיע בא-כחו של המבוקש בקשה להוספת ראייה, אשר כותרתה "חוות דעת מומחה" (להלן: חוות הדעת),מנה עולה כי קיימים ממצאים "מחשדים" בקלטת העימות שנערך במשטרה בין המבוקש למתלוונת (להלן: קלטת העימות). בית משפט השלום קבע, כי:

"המדובר בבקשת תמורה לקבלת ראייה שידועה [לմבוקש] כבר שנתיים וחצי, מדובר בבקשת להעיד מומחה שנשכר לפני שניםיים אך משומם מה לא הובא להעיד בפרשת ההגנה, נראה כי [المبوكش] סבר אולי שעל בית המשפט להזמין את המומחה של [المبوكش] ולא היפר, מכל מקום לא מובן מה תועל קלטת זו ומה תועל העדות של המומחה כאשר נקבעו ממצאים חד-משמעותיים לאור הראיות החד משמעויות שאין קשורות לעימות צזה או אחר בין [المبوكש] למתלוונת" (עמ' 10 פרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, מיום 1.10.2014).

6. בגזר דיןו, מיום 1.10.2014, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם למעשי של המבוקש נע בין 3 חודשים מסר על תנאי ל-12 חודשים מסר בפועל ועונשים נלווים. לקלט עונשו של המבוקש, התחשב בית משפט השלום, בין היתר, "בתרומות לחברה בפעולות התנדבותיות", בಗילו המתקדם של המבוקש (כבן 70), ובעברו הנקי. על רקע דברים אלו, דין בית משפט השלום את המבוקש ל-6 חודשים מסר על תנאי, לבסוף, במשך 3 שנים, את העבירות בהן הורשע או כל עבירה אלימות. עוד הטיל בית משפט השלום על המבוקש קנס כספי בסך 4,000 ל"נ או חודש מסר תמורה; ופיצוי כספי למתלוונת בסך 1,000 ל"נ.

7. המבקש לא השלם עם תוצאה זו וערער עליה לבית המשפט המחוזי בנצרת, אשר דחה את הערעור, ביום 9.6.2015. בית המשפט המחוזי קבע, כי לא היה מקום להתערב במצבו העובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום. אשר לעודותה של המתלוננת, ציין בית המשפט המחוזי כי עדות זו הייתה מיהינה ועקבית, ונתקבלה בתיעוד רפואי. בהתייחס לגרסתו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש "סתור את עצמו והתמקדש באובייסיביות בטענות נגד התנהלות החוקירה". לבסוף, דחה בית המשפט המחוזי גם את טענותו של המבקש בטעוג לקליטת העימות. נקבע, בהקשר זה, כי "לא ברור מה [מנסה המבקש] להוכיח באמצעות טענותו לחוסר בהקלטה" (התוספת שלי - א.ש.), וממילא, המבקש "היה מיוצג על-ידי עורך דין כאשר בחר שלא להגיש כל חוות דעת מומחה בשלב הבאת הראיות, ואין בכך הסבר להתנהלות זו".

הבקשה לרשות ערעור

8. בבקשתה המונחת לפניי, מישג המבקש על קביעת מצאי עובדה ומהימנות שנעשו על-ידי בית משפט השלום. לגישתו של המבקש, לא היה מקום להרשיעו על סמך דבריה של המתלוננת, באשר גרסתה "מופרכת", וمبرסשת על "תלוונה כזבת". עוד טען המבקש, כי שגה בית משפט השלום, משלא הקרייא בפני המבקש את תוכנו של כתב האישום, במסגרת הדיון המחודש בעניינו של המבקש בפני כב' הנשיא ג' אוזלאי. בהתייחס לקליטת העימות, טען המבקש כי ראו' היה לאפשר לו להגיש חוות הדעת לגבי קליטת זו, המצביעה על "התערבות מאוחרת" בהקלטה. המבקש הוסיף וטען, כי פסק דיןו של בית המשפט המחוזי לא נומך כראוי.

דיון והכרעה

9. הלכה היא, כי בבקשת רשות ערעור לדין בסוגיה ב"גיגול שלישי", לאחר שזו נדונה והוכרעה לגופו של עניין בשתי ערכאות קודמות, תתקבל במרקם חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטיא של הצדדים לבקשה או כאשר מתעורר חשש מפני עיות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 4692/15 אליהו נ' מדינת ישראל (15.7.2015); רע"פ 4424/15 צארניאק נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4584/15 משאהרה נ' מדינת ישראל (6.7.2015)). נחה דעתך, כי הבקשה שלפני אינה נמנית עם אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור,DOI בכך כדי לדחותה.

יודגש בנוסף, כי הבקשה מועתקת בשלמותה (עם שינוי ניסוח קלים) מהודעת הערעור שהגיש המבקש בפני בית המשפט המחוזי. בכך יש כדי להעיר, כי מטרת הבקשה אינה אלא ניסיון לבצע "מקרה שיפורים" לתוכאה שהתקבלה בערכאת הערעור, וטעם זה אינו מצדיק, כלל, היעתרות לבקשתו. כפי שציינתי ברע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012):

"לא יעלה על הדעת, כי בבקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקרה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוכאה אליו הגעה ערכאת הערעור [...] ותוהוה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט המחוזי" (ראו גם: רע"פ 3818/15 בובליל נ' מדינת ישראל (8.6.2015); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.2015)).

10. בבחינת למעלה מן הzcורך, אצין כי אין ממש בטענותו של המבוקש גם לגופו של עניין. השגותיו של המבוקש נוגעות לקביעות עובדה ומהימנות מפורשות שנעשו על-ידי בית משפט השלום, וכללו הוא כי אין זו דרךה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות מעין אלו. כפי שציינתי בرع"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015): "ככל לא תתערב ערכאת הערעור בנסיבות [...] אשר נקבעו על-ידי הרכאה הדינית, באשר היא זו שתרשםת באופן בלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, ויכולת לתרור באופן ישיר אחר 'אותות האמת' שנתגלו בעדותם, ולהסיק את המסקנות בדבר מהימנותן" (ראו גם: רע"פ 3092/15 שרון נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 2730/15 מימון נ' מדינת ישראל (29.4.2015)). כלל זה נכון כפל"ים, כאשר עסקינו בערעור שני על קביעות אלו, במסגרת בקשה לרשות ערעור.

לאחר שעינתי בחומר שלפני, שוכנעתי כי אין כל הצדקה להתערבותי בממצאים שנקבעו על-ידי בית משפט השלום. קביעותיו של בית משפט השלום חדמשמעות, ומהן עולה התרשםתו הבלתי מעורערת של בית המשפט מהימנותה של המתלוננת מצד אחד, ומחותסר מהימנותו של המבוקש מן הצד השני. ואציג, כי לא מצאתי בטענותו של המבוקש בנוגע לקלות העימות כדי לסייע לו, כהוא זה, להקים ספק בדבר אשמו.

11. הבקשתה לרשות ערעור נדחתה, אפוא.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשע"ה (15.7.2015).

ש | פ | ט